

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 200/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sdo 47/2013 z 12. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. apríla 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sdo 47/2013 z 12. februára 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Porušovateľom základných práv sťažovateľky je Najvyšší súd Slovenskej republiky...

Konaním, ktorým došlo k porušeniu základných práv sťažovateľky, je uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sdo 47/2013 zo dňa 12. 02. 2014. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 26. 02. 2014.

Sťažovateľka sa podanou žalobou, doručenou Krajskému súdu v Prešove dňa 05. 06. 2013 domáhala, aby súd uložil žalovanému Obvodnému pozemkovému úradu [REDAKOVANÉ] v konaní č. k. OPPaLH 99/92 konať a doručiť žalobcovi (sťažovateľke) rozhodnutie č.: OPPaLH 99/92-1/Sl zo dňa 22. 01. 1999, OPPaLH 99/92-11/Sl zo dňa 07. 04. 1999 a OPPaLH 99/92-13/Sl zo dňa 14. 04. 1999, do 30 dní od právoplatnosti uznesenia a taktiež aj povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania.

V žalobe sťažovateľka poukázala na nečinnosť žalovaného – Obvodného pozemkového úradu [REDAKOVANÉ], v konaní vedenom pod č. k. OPPaLH 99/92, vo veci navrátenia vlastníctva k pozemkom bývalého pozemkového spoločenstva – [REDAKOVANÉ]. Poukázala na to, že listom zo dňa 11. 02. 2013 doručeným dňa 11. 02. 2013 vyzvala žalovaného na doručenie rozhodnutí vydaných v tomto konaní, keďže mala vedomosť o tom, že žalovaný v roku 2011 niektorým – žijúcim členom [REDAKOVANÉ] doručoval vydané rozhodnutia na základe uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 S 39/2009 z 31. 03. 2011.

Keďže žalovaný na výzvu sťažovateľky nereagoval a požadované rozhodnutia jej nedoručil, podala sťažovateľka dňa 08. 04. 2013 Okresnej prokuratúre Prešov Podnet – upozornenie na nezákonný postup pred podaním žaloby na nečinnosť orgánu verejnej správy.

Dňa 27. 05. 2013 bola sťažovateľke doručená odpoveď Okresnej prokuratúry Prešov k podanému podnetu č. Pd 95/13 z 22. 05. 2013, v ktorej okresný prokurátor okrem iného

uviedol, že „Preskúmaním na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu nebol zistený zákonný dôvod na prijatie niektorého z prokurátorských opatrení.“

Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 12 Scud 1/2013 zo dňa 27. 08. 2013 žalobu sťažovateľky zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Voči uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12 Scud 1/2013 zo dňa 27. 08. 2013 podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosťou napadnutým uznesením sp. zn. 2 Sdo 47/2013 zo dňa 12. 02. 2014, rozhodol tak, že konanie o dovolaní zastavil...

Porušovateľ... obmedzil skúmanie podaného dovolania sťažovateľky len na splnenie podmienky prípustnosti dovolania podľa § 246c ods. 1 prvá a druhá veta O. s. p., pričom vôbec neskúmal, či v konaní na súde nižšieho stupňa nedošlo k závažným procesným vadám v zmysle § 237 O. s. p.

Sťažovateľka poukazuje na to, že ust. § 237 O. s. p., nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky zastáva názor, že: „ak je občianske súdne konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení (§ 237 O. s. p.), možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutie vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie vylúčené, t. j. rozhodnutia vo veciach správneho súdnictva nevynímajúc.“ (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 283/07-35 zo dňa 17. 04. 2008).

Podľa sťažovateľky aj v danom prípade (bez ohľadu na osobitosť konania v správnom súdnictve) mal preto najvyšší súd povinnosť preskúmať, či napadnuté uznesenie krajského súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p., a to zvlášť preto, že sťažovateľka v dovolaní takúto vadu, konkrétne odňatie možnosti pred súdom, namietala. ...

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo účastníka konania, aby súd postupoval v súlade so zákonom.

Pokiaľ teda Najvyšší súd Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sdo 47/2013, nepreskúmal rozhodnutie krajského súdu v rozsahu, v ktorom bolo napadnuté, a tým neprihliadol na vady konania, ktoré boli uplatnené v dovolaní sťažovateľky, nepostupoval v súlade so zákonom. ...

Sťažovateľka považuje postup porušovateľa, ktorým dospel k záveru, že v správnom konaní nie je dovolacím súdom, keďže zo žiadneho ustanovenia Piatej časti OSP – Správne súdnictvo – nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve, ktorým odmietol preskúmať postup krajského súdu, za nesprávny, majúci za následok porušenie základných práv sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a vydal tento nález:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sdo 47/2013 zo dňa 12. 02. 2014, porušené bolo.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12. 02. 2014 sp. zn. 2 Sdo 47/2013 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 340,90 EUR (za dva úkony po 134,- EUR prevzatie a príprava právneho zastúpenia, písomné podanie na ústavný súd, plus 2 x režijný paušál po 8,04 EUR a DPH vo výške 56,82 EUR zo základu dane 284,08 EUR) na účet advokáta JUDr. Michala Feciľaka... do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Sťažovateľka odôvodňuje porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru [podobne ako v podanom dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“)] tým, že najvyšší súd

- obmedzil skúmanie dovolania len na splnenie podmienky prípustnosti, pričom neskúmal, či v konaní krajského súdu nedošlo k závažným procesným vadám, pričom uznesenie krajského súdu je zmätočné a nepreskúmateľné,

- nepostupoval v súlade so zákonom, t. j. postupoval nesprávne,

a preto tvrdí, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je arbitrárne, zjavne neodôvodnené, odníma jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a je v rozpore so zákonom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

V obsahu práv podľa čl. 46 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

K sťažovateľkou namietanej arbitrárnosti, neodôvodnenosti a nesprávnosti napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd poznamenáva, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

V súvislosti s námietkou sťažovateľky ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadné oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci

samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

V uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 47/2013 z 12. februára 2014, ktorým tento súd dovolacie konanie zastavil, sa uvádza:

„Navrhovateľka podala dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove, č. k. 12 Scud/1/2013-34 zo dňa 27. augusta 2013, ktorým bol zamietnutý jej návrh (označený ako žaloba), ktorým sa domáhala s odkazom na § 250t OSP, aby súd uložil právnemu predchodcovi odporcu povinnosť v konaní č. OPPaLH 9/92 konať a doručiť navrhovateľke rozhodnutia č. OPPaLH 99/91-1/Sl zo dňa 22. 01. 1999, OPPaLH 99/92-11/Sl zo dňa 07. 04. 1999 a OPPaLH 99/92-13 Sl zo dňa 14. 04. 1999 do 30 dní od právoplatnosti uznesenia.

Uznesenie Krajského súdu v Prešove, č. k. 12 Scud/1/2013-34 zo dňa 27. augusta 2013, nadobudlo právoplatnosť dňa 11. septembra 2013. Bolo ním právoplatne ukončené súdne konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa Piatej časti OSP – Správne súdnictvo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal podanie navrhovateľky, označené ako dovolanie a dospel k záveru, že konanie o ňom treba zastaviť. Ako s odporcom konal s Okresným úradom [REDAKOVANÉ] pozemkový a lesný odbor, ako s právnym nástupcom Obvodného pozemkového úradu [REDAKOVANÉ], podľa zákona č. 180/2013 Z. z., účinného od 1. októbra 2013.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú upravené v Piatej časti OSP sa primerane použijú ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona; opravný prostriedok je v konaní podľa Piatej časti OSP prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (§ 246c ods. 1, prvá a druhá veta OSP). Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný. (§ 246c ods. 1 tretia veta OSP). Opravným prostriedkom je aj dovolanie. Zo žiadneho ustanovenia Piatej časti OSP – Správne súdnictvo – nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve. To znamená, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom. Neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v tejto veci pred najvyšším súdom.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako najvyšší správny súd podľa § 104 ods. 1 prvá veta OSP konanie o dovolaní zastavil (ide o nedostatok podmienky konania – právomoci konať vo veci – ktorý nemožno odstrániť). “

Sťažovateľka podala dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 12 Scud 1/2013-34 z 27. augusta 2013, ktorým tento súd rozhodol tak, že jej návrh proti nečinnosti orgánu verejnej správy zamietla.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v označenom uznesení podrobne uviedol a odôvodnil spôsob aplikácie a výkladu príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, so zreteľom na dokazovaním zistený skutkový stav. V tejto súvislosti poukazuje na podstatnú časť odôvodnenia uznesenia krajského súdu, v ktorom sa uvádza:

„Dňa 5. júna 2013 bol súdu doručený návrh označený ako žaloba, ktorým sa navrhovateľka domáhala s odkazom na § 250t zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.), aby súd uložil žalovanému (Obvodnému pozemkovému úradu [redacted], pozn.) povinnosť v konaní č.: OPPaLH 99/92 vedenom na Obvodnom pozemkovom úrade v [redacted] konať a doručiť žalobcovi rozhodnutia č.: OPPaLH 99/92-1/Sl zo dňa 22. 01. 1999, OPPaLH 99/92-11/Sl zo dňa 07. 04. 1999, OPPaLH 99/92-13/Sl zo dňa 14. 04. 1999 do 30 dní od právoplatnosti...“

Navrhovateľka sa domáha súdnej ochrany proti nečinnosti orgánu verejnej správy, ktorú vzhľadla v tom, že odporca aj napriek výzve navrhovateľky zo dňa 11. 02. 2013 do podania návrhu na súd dňa 05. 06. 2013 jej nedoručil reštitučné rozhodnutia upresnené

vyššie, teda v zmysle § 51 Správneho poriadku i uznesení Krajského súdu v Prešove citovaných v návrhu je nečinný. ...

§ 250t ods. 1 O. s. p. v poslednej vete ustanovuje, že návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Toto je vyjadrením princípu subsidiarity správneho súdnictva, ktorý zabezpečuje, aby právomoc súdu nahrádzala iné účinné právne prostriedky právnej ochrany. ...

Predpokladom podania návrhu proti nečinnosti orgánu verejnej správy teda v zmysle O. s. p. je, aby navrhovateľka vyčerpala prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. To znamená, že navrhovateľka pred podaním návrhu musí využiť podnet na vykonanie opatrenia proti nečinnosti, prípadne využiť postup podľa zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach.

Z toho vyplýva, že návrh bol podaný predčasne, a teda pre nesplnenie zákonnej podmienky v zmysle § 250t ods. 1 O. s. p. je neprípustný.

Súd navyše zhodnotil návrh aj ako nedôvodný. ...

Taktiež nie je možné súhlasiť s námietkou navrhovateľky, že odporca na výzvu o doručenie predmetných reštitučných rozhodnutí zo dňa 11. 02. 2013 nereagoval, nakoľko odporca k danej veci už vo viacerých obdobných konaniach prebiehajúcich na tunajšom súde predložil aj listinné dôkazy, z ktorých vyplýva, že na výzvy reagoval tým, že si okrem iných predvolal aj navrhovateľku. “

Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je svojvoľné, keďže právne závery v ňom uvedené nie sú v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, ani zásadne nepopierajú účel a význam aplikovaných právnych predpisov Občianskeho súdneho poriadku. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom uvedeným v napadnutom uznesení nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto názoru, ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Pokiaľ sa sťažovateľka vo svojej sťažnosti odvoláva na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 281/2013 z 30. mája 2013, ústavný súd poznamenáva, že táto judikatúra je už prekonaná (v ďalšej veci išlo o ojedinelé vybočenie z inak štandardnej judikatúry ústavného súdu).

Ústavný súd s odkazom na svoju stabilnú judikatúru napokon uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Inak povedané, obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nie je možné považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (I. ÚS 3/97).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 47/2013 z 12. februára 2014 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2016